

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/140/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117211879
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117211879.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: C. A., nar. X.X.XXXX, bytom B. XXXX/XX, XXX XX E., o zaplatenie 498,45 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/107/2017-80 zo dňa 01.06.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol:

„I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov súdneho konania n e p r i z n á v a.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 269 ods. 2, § 261 ods. 6 písm. d), § 708 ods. 1 a 2, § 710 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 a 2, § 48 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 457 Občianskeho zákonníka.

V odôvodnení uviedol, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 29.05.2006 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca pre žalovanú zriadil a viedol osobný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX v mene SKK. Súčasťou Zmluvy, ktorá bola uzavretá na dobu neurčitú, boli VOP banky. V Zmluve žalobca a žalovaný dojednali aj podmienky o vydaní a používaní platobnej karty ako aj podmienky o zriadení a poskytovaní služieb elektronického bankovníctva a povoleného prečerpania.

Žalobca podaním zo dňa 20.03.2017 odstúpil od príslušnej zmluvy o účte z dôvodu, že účet žalovaného bol aj po upozornení v nepovolenom prečerpaní, ktorý v uvedenému dňu činil 478,02 EUR s tým, že spolu so zánikom zmluvy o účte zanikli všetky zmluvy o poskytovaní bankových produktov/služieb. Žalobca zároveň vyzval žalovaného na úhradu debetného zostatku v lehote 7 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia.

Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou aj v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa.

V zmysle odstúpenia od zmluvy mal žalovaný uhradiť svoj dlh do 7 dní od doručenia odstúpenia od zmluvy. Vzhľadom na to, že dojednanie obsiahnuté v ods. 3.11.5 VOP účinných od 15.01.2017 o zániku Zmluvy ku dňu doručenia odstúpenia je dojednanie, ktorého obsahom a účelom je obchádzanie ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t.j. za neplatné, na právny vzťah založený Zmluvou sa použije ustanovenie § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje. Na odlišné dojednanie nie je možné prihladať aj preto, že je pre spotrebiteľa

nevýhodné a žalobca nepreukázal individuálnosť jeho dojednania. Keďže sa Zmluva zrušila od počiatku odstúpením od zmluvy zo strany žalobcu, nastal režim bezdôvodného obohatenia, teda strany si majú vydať to, čo si navzájom plnili.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný uhradil žalobcovi viac ako čerpal, súd žalobu zamietol. Z výpisov predložených bankou a rozpisu, ktorý je súčasťou vyjadrenia zo dňa 29.09.2017 vyplynulo, že čerpanie peňažných prostriedkov žalovaného bolo vykonané vo výške 93.193,11 EUR (platba POS, použ. ATM PRIMA banky, použ. ATM inej banky, výber v hotovosti, úverová transakcia, bezhot. prevod UVEX, platba PK Dr, bezhotovostný prevod EB), pričom súd považoval za nesporné, že žalovaný vykonal na účte kreditné operácie v celkovej výške 94.783,41 EUR (prichádzajúca platba, vklad v hotovosti, úverová transakcia, bezhot. prevod UVEX, prichádzajúca platba). V súvislosti s vedením účtu boli na ľarchu účtu žalovaného pripísané poplatky vyplývajúce z predložených sadzobníkov (poplatky za transakcie, poplatok za balík služieb, zisť. zostatku na ATM inej banky SR, poplatok za výzvu - debet, poplatok za správu účtu - DEXIA POŽ., vnútrobankový prevod z OÚ, účt. pol. ATM PRIMA banky, poplatok za vedenie účtu, zmena limitu PK klientom) ako aj úroky.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Žalovaný opakovane porušoval zmluvu tým, že prekračoval povolený limit povoleného prečerpania, na základe čoho žalobca pristúpil k postupu v zmysle VOP Čl. 8.9 a znížil žalovanému limit povoleného prečerpania na 0,- EUR dňa 1.1.2017, ako to vyplýva z výpisu z účtu za dané obdobie. Zrušením povoleného prečerpania a neuhradením dlžnej sumy vo vyššie uvedenej lehote sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Po znížení limitu na 0,- EUR sa dlh žalovaného navyšoval z právneho titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§2 písm. f) a § 18) a VOP čl 3.12. Žalovaná suma 498,45 EUR predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. Súčet kreditných a súčet debetných položiek za príslušné obdobie je v úvode každého jednotlivého výpisu. Poplatky sú účtované na základe Čl. VI. ods. 4 zmluvy o účte, v zmysle ktorého je banka za poskytovanie produktov/služieb oprávnená zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov banky v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v banke. Zverejnením vývesiek úrokových sadziieb na webovom sídle žalobcu a ich prístupnosťou v pobočkách banky je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Čo sa týka povinnosti podľa § 18 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, nedodržanie tejto povinnosti zákon nesankcionuje bezúročnosťou prekročenia. Keď žalobca znížil limit povoleného prečerpania na 0,- EUR dňa 1.1.2017, dlh bol povinný vyrovnať do 7 dní s poukazom na bod VOP Čl. 8.9. Premlčacia doba začala plynúť dňa 9.1.2017, žalobca žalobu podal v mesiaci 4/2017, teda nárok premlčaný nie je. Z ustanovení OZ a VOP vyplýva, že ani odstúpenie od zmluvy o bežnom účte v prípade, že sa tento dostane do nepovoleného prečerpania, nie je dôvodom na to, aby banke súdy odmietali priznať akékoľvek ďalšie plnenie nad rámec istiny. Občiansky zákonník umožňuje zmluvne dohodnúť, že zmluva sa odstúpením nezrušuje od počiatku. Uvedené reflektujú VOP, keďže stanovujú, že zmluva sa v prípade odstúpenia zrušuje odo dňa doručenia odstúpenia a zároveň, že klient a banka si navzájom pred zánikom zmluvy musia vysporiadať svoje vzájomné záväzky z nej vyplývajúce. Pokiaľ klient uvedené záväzky nevyrovná, banka je oprávnená pristúpiť k ich vymáhaniu. Nakoľko OZ dohodu o účinkoch odstúpenia od zmluvy umožňuje, takáto dohoda nemôže odporovať zákonu alebo dobrým mravom. Aj v prípade zániku zmluvy na základe odstúpenia od zmluvy jednou zo zmluvných strán, banka má nárok na odplatu za poskytnuté služby. V podmienkach odstúpenia od zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, je finančnou službou, ktorú banka klientovi poskytovala, spotrebiteľský úver. Za poskytnuté služby má veriteľ nárok na odplatu. Odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplátne plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že rozsudok je vecne správny.

Podľa názoru odvolacieho súdu predmetný spor vznikol zo zmluvy uzavretej medzi obchodníkom pri výkone jeho obchodnej činnosti (poskytovanie úverov) a spotrebiteľmi jeho úverovej služby. Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva zo dňa 29.05.2006 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a že žalovaná nepoužila predmet plnenia na podnikanie, rovnako, že žalobca je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody.

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov. Odvolací súd sa domnieva, že ak by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil. To platí aj na zmluvné typy upravené v Obchodnom zákonníku.

Súd prvej inštancie uvedené ustanovenie aplikoval podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zmyslom a cieľom predpokladaným zákonom.

Odvolací súd nijako nepopiera argumenty, že úver je absolútnym obchodom; predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

V prípade dualistickej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa aplikovať občianskoprávnu úpravu a nie úpravu obchodnoprávnu.

Podľa § 48 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Nemožno v tejto súvislosti opomenúť, že zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od uzatvorenej zmluvy, a to listom zo dňa 20.03.2017.

Inštitút odstúpenia od zmluvy je upravený v Obchodnom zákonníku a Občianskom zákonníku odlišne. Obchodný zákonník v ust. § 349 ods. 1 zánik zmluvy viaže na okamih, keď prejav vôle oprávnenej strany odstúpiť od zmluvy je doručený druhej strane. Zánik zmluvy teda nastáva v dobe účinnosti úkonu, ktorým oprávnená osoba odstúpila od zmluvy. Tým sa Obchodný zákonník odlišuje od Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom upravené alebo účastníkmi dohodnuté inak (§ 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Právna úprava odstúpenia od zmluvy obsiahnutá v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa výhodnejšia a tejto výhodnejšej úpravy sa spotrebiteľ vzdať nemohol. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktoré už vyššie odvolací súd poukázal.

Ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje garanciu pre spotrebiteľa v tom zmysle, že si nemôže zhoršiť svoje zmluvné (a teda i právne) postavenie bez ohľadu na to, aké dojednania sú uvedené v spotrebiteľskej zmluve. Toto zákonné ustanovenie zaručuje prednostnú aplikáciu tých právnych predpisov na spotrebiteľský právny vzťah, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie, práve za účelom princípu zákazu zhoršenia zmluvného postavenia spotrebiteľov v právnom vzťahu s dodávateľom.

Ustanovenie bodu 3..11.5., 3.11.6 VOP vychádzajúce z úpravy odstúpenia od zmluvy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku, podľa ktorej má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od

zmluvy, je upravené pre žalovanú nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 v spojení s § 54 ods. 1 a § 457 Občianskeho zákonníka.

Zmluvná klauzula o odstúpení nie je ničím iným, ako poistením zachovania všetkých práv veriteľa vrátane úrokov a poplatkov len s ďalším zvýhodnením, a to o úroky aj za úverové obdobie, ktoré ešte nenastalo.

Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 48 v spojení s § 457) je následkom odstúpenia od zmluvy len vznik povinnosti účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť to, čo podľa nej dostali. V danom prípade teda povinnosť žalovanej vrátiť žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky.

Za stavu, že zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od zmluvy, pre žalovanú ako spotrebiteľa je priaznivejšia právna úprava odstúpenia od zmluvy upravená v Občianskom zákonníku, nie v Obchodnom zákonníku. Je to práve žalobca, ktorý si zvolil spôsob riešenia situácie, kedy bola žalovaná v omeškaní s platením splátok a rozhodol sa zmluvný vzťah ukončiť napriek tomu, že do úvahy prichádzal aj iný postup, napr. zosplatnenie úveru, t.j. možnosť požadovať splatenie celkového dlhu žalovanej (istiny spolu s úrokmi) za súčasného zotrvania v zmluvnom vzťahu.

Odvolačný súd nevidí dôvod na odklon od právnych záverov vyslovených v rozhodnutí zo dňa 14.02.2013 v konaní sp. zn. 6Co/81/2012. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 z 19.06.2013 na základe ústavnej sťažnosti proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Prešove uviedol, že po preskúmaní rozsudku argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zisteniach a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 Ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľným alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vychádzal zo skutočnosti, že zmluvné strany sú povinné navzájom si vrátiť len to, čo podľa zmluvy dostali, a teda pri rozhodovaní o výške nároku žalobcu bral zreteľ na výšku žalovanou čerpaných finančných prostriedkov a výšku ňou vykonaných úhrad.

Odvolačná námietka žalobcu spočívajúca v namietanom nesprávnom postupe súdu prvej inštancie týkajúceho sa možného postupu podľa § 129 ods. 1 CSP nie je dôvodná. V danom prípade podanie žalobcu spĺňalo zákonom stanovené náležitosti, teda obsahovalo údaje, ktoré vyžaduje zákon, ktoré sú nevyhnutné pre identifikáciu podania, ale aj pre identifikáciu postupu súdu. Žaloba spĺňala všetky náležitosti vyžadované Civilným sporovým poriadkom, pričom nešlo o podanie vadné či už po stránke jeho neúplnosti alebo nezrozumiteľnosti.

Odvolačný súd sa z dôvodu hospodárnosti osobitne nevyjadroval ostatým odvolacím námietkam, keďže tieto v dôsledku skutočnosti, že odstúpením od zmluvy nastal medzi zmluvnými stranami režim bezdôvodného obohatenia, kedy si strany majú vrátiť to, čo podľa zmluvy plnili, neboli spôsobilé prívodiť iné rozhodnutie vo veci.

Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

5. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, no v priebehu odvolacieho konania jej žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

6. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.